

Cunoscuta jurnalistă de televiziune Lucia Hossu Longin s-a dus în SUA să stea de vorbă cu generalul de Securitate Ion Mihai Pacepa. Gândurile generalului, probabil atât cât au putut fi transpuse în cuvinte, sunt în această carte. Pacepa spune în interviu că după modul de funcționare a Securității, fiecare ofițer operativ trebuia să aibă 50 de informatori și 50 de colaboratori.

„Informatorii erau recrutați din

rândul nemembrilor de partid. Colaboratorii erau membrii

de partid.”

Aici, în text, apare o mică problemă care trebuie comentată. Dacă e corect, fără greșală de tehnoredactare, „membrii” ar însemna, după părerea mea, toți membrii partidului comunist din România. Dacă e scris greșit și trebuia scris „membri”, adică unii dintre membrii partidului, mi se pare mai realist ca doar o parte din totalitatea membrilor partidului să fi fost colaboratori ai Securității.

Cifrele de care pomenește generalul sunt îngrijorătoare și acum pentru ce fel de țară a fost România atunci:

„Considerând că Securitatea a avut circa 15000 de ofiteri operativi, această rețea ar fi trebuit să conțină teoretic 750.000 de informatori și alți 750.000 de colaboratori.”

Cel mai valoros material documentar „procurat” de Pacepa a fost proiectul unei fabrici pentru producerea aliajelor folosite în construcția rachetelor intercontinentale sovietice. Dej a predat personal proiectul lui Hrusciov, care, în compensație, și-a retras trupele din România. Interesant cum se poate scrie uneori istoria unei națiuni...

Numele conspirative erau prezente în tot aparatul Securității. Pacepa a fost Podeanu în toate documentele.

„Toate documentele, salariile [erau] pe numele de Mihai Podeanu și așa mai departe, cu alte

cuvinte erau doi oameni. Unul era Pacepa, care trăia cu soția și cu fata undeva în afară, iar altul era Podeanu, care era în interiorul ministerului, interiorul DIE.”

Pacepa critică acum regimul politic pe care l-a slujit. Spune despre România că

„era o țară de spioni. Deoarece comunismul n-a fost în stare să trăiască pe picioarele sale, nici n-a fost în stare să producă. A fost nevoit să fure și, din acel moment, spionajul a început să devină din ce în ce mai important.”

Pe vremea dictatorului bănuiam sau auzeam vorbindu-se șoptit că legăturile cu teroriștii erau foarte strânse, în avantajul ambelor tabere:

„Sunt semnificative și eforturile lui Ceaușescu pentru a construi, cu ajutorul informațiilor obținute de DIE, arme nucleare pe care să le vândă țărilor și organizațiilor teroriste contra valutei de care avea nevoie ca să transforme România într-un monument închinat lui însuși.”

Faimoasa(?) vizită a lui Ceaușescu la regina Angliei a fost un eveniment terminat absolut penibil. Englezii, gazde foarte primitive, i-au permis pe conducătorii României socialiste în

„Buckingham Palace [care] n-are camere de oaspeți, are camere pentru familia regală, iar noi am fost cazați în diferite camere ale familiei regale. [...]”
Au furat tot ce-au prins în camerele respective.”

Pacepa amintește în confesiunile sale despre intenția asasinării fostului director al postului de radio „Europa liberă”, sigheteanul Noel Bernard. De ce Noel Bernard n-are un monument în orașul nostru? Cine știe să răspundă la această întrebare? Cine vrea să răspundă?...

Un punct de vedere filozofic spus de general și care mi-a plăcut...

„...după afația ani la nivelul conducerii serviciilor de spionaj românesc [concluzia este că]
nimic nu a fost mai dificil pentru comuniștii români decât să își prezică trecutul.”

E dat ca exemplu cazul lui Gheorghiu-Dej, care a sărutat mîna Regelui Mihai după momentul de mare cotitură a războiului, 23 august 1944. În 1947, același Dej spunea despre rege că este „spion și trădător”...

Uneori, și la nivelul conducerii superioare a statului român din perioada dictaturii lui Ceaușescu, se spuneau lucruri inteligente. De exemplu, Pacepa își amintește că pe la începutul anilor 70, premierul Ion Gheorghe Maurer, aflat în vizită la Vatican și întrebat de papa Paul al VI-lea ce ar putea face pentru România, a dat, după părerea mea, un răspuns genial.

„Schimbați așezarea geografică!”

Autoritățile americane au luat măsuri speciale de securitate (dar nu Securitate!) în timpul înregistrării audio a interviului acordat de generalul stabilit în SUA. Reportofonul a fost înlocuit cu unul absolut identic și înmănat doamnei Hossu Longin.

Autoarea cărții încheie spunând:

„Aș vrea să-l mai văd pe general. Aici, sau, mai bine, în țara lui.”

Să-l vedem pe Ion Mihai Pacepa în țara lui, sau în sau oriunde în lume, e o probabilitate extrem de redusă. O parte din gândurile lui și din dorul său de țară ne-au fost transmise prin intermediul unei distinse doamne, care a luptat în toți anii de după schimbarea regimului ceaușist cu toată ființa ei pentru aflarea adevărului. O doamnă căreia țin să-i mulțumesc pentru toată strădania domniei sale în promovarea adevăratei istorii a poporului român!

Generalul Pacepa spunea că

„Se spune că istoria se repetă. Dacă ai două vieți, ai șanse să vezi repetarea ei cu proprii ochi.”

CARTE: „Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa” de Lucia Hossu Longin

Scris de Horia Picu

Duminică, 13 Septembrie 2015 09:33 -

Doresc ca vorbele generalului să fie profetice, iar autoarea cărții să poată vedea într-o frumoasă zi că tot ce a făcut a avut un rost fundamental în trezirea neamului românesc!